

16. STUDIJA

SADAŠNJE NASLJEDE NOVOG STVORENJA

Prvine Duha – Prave Nasuprot Lažnim Nadama – Naša Nada – Lopov u Raju – Gorljiva Želja Sv. Pavla – „Naša Zemaljska Kuća” i „Naš Nebeski Dom – Scena Preobraženja – „Prvi Koji će Ustati Iz Mrtvih” – Sadašnje Radosti Novog Stvorenja – „Molite i primit ćete da vaša radost bude potpuna” – Vjera, Plod Duha i Dio Nasljeđa Novog Stvorenja.

NE pripadaju SVI blagoslovi Novog Stvorenja budućnosti – s onu stranu zastora. Prvine Duha, predokus dolazećeg blagoslova, dodijeljene su Novom Stvorenju u sadašnjem životu. Među ove prvine možemo ubrojiti razne plodove i milosti Duha Svetoga – vjera, nada, radost, mir, ljubav itd. Neki mogu tvrditi da je to nematerijalno i nestvarno; ali mi odgovaramo da su oni jednako stvarni kao što su Nova Stvorenja stvarna; i u istom omjeru kako Novo Stvorenje raste, ti elementi njegovih iskustava, blagoslov i razvoj se povećavaju. Doista priznat će se da te iste osobine, kad se odnose na zemaljske stvari, najglavniji blagoslovi tjelesnog čovjeka, su osobine koje mu daju najveći stupanj blagoslova i prednosti. Nova Stvorenja u Kristu, razmijenivši zemaljske nade i prednosti i ljubavi za nebeske, potonje smatraju mnogo dragocjenijima od onih predanih. Zemaljske ljubavi često su prevrtljive, uglavnom sebične. Zemaljske nade obično su kratkotrajne i iluzivne. Zemaljske radosti su, u najboljem slučaju, kratkog trajanja i plitke. Zemaljske ambicije su rijetko zadovoljene, pa čak i tada imaju gorčinu sa svojim slatkim.

Ipak, vidimo kako se cijeli svijet trudi da postigne te ambicije, radosti, nade, ljubavi, i mi smo svi svjedoci da je njihovo glavno zadovoljstvo u potrazi – da sa postizanjem bilo kojeg od njih dolazi mjera razočaranja.

S Novim Stvorenjem nije tako. Njihove nade, njihove radosti, njihove ljubavi, njihove ambicije neprestano rastu, hranjeni nadasve velikim i dragocjenim obećanjima božanske Riječi. I ne donose razočaranje, već zadovoljstvo i mir Božji koji nadilazi svako razumijevanje ulazi sve više i više u njihova srca, kako se oči njihove vjere otvaraju sve šire i šire da shvate duljine i širine, visine i dubine božanske mudrosti i ljubavi, čiji su najbogatijeg blagoslova nasljednici i sunasljednici po Isusu Kristu Gospodinu.

Ova zemlja obećanja u koju Nova Stvorenja figurativno ulaze u trenutku cjelokupnog posvećenja, kad oni prime duh posvojenja, zemlja je kojom teče mlijeko i med; i premda imaju svoja iskušenja, svoje pobjede, svoja borbe unutar i izvana, ipak ne samo da njihove pobjede znače radost i mir, nego, pod božanskom uputom i vodstvom, čak su i njihovi porazi preokrenuti u izvore nade i vjere i radosti, od strane onoga koji može i želi učiniti da sve stvari rade zajedno za njihovo dobro.

Prave Nasuprot Lažnim Nadama

Apostol nam skreće pažnju na činjenicu da Sotona nastoji nauditi Novom Stvorenju predstavljajući se njima kao anđeo, ili glasnik svjetlosti. Kad bilo tko prizna da su bili začeti od svjetlosti, Istine, svetog Duha, Protivnik shvaća da su na putu do potpunog bijega iz tame i praznovjerja i obmana kojom je obavio čovječanstvo. On se tada preobražava, i umjesto da pokušava dalje voditi izravno u praznovjerja i tamu, on voli biti vođa u više svjetla; i premda je u tome pravcu posebno oprezan u sadašnje vrijeme kada prevladava jasnija svjetlost, mi ne smijemo

zaboraviti da je bio energičan u istom pravcu otkad je Apostol napisao ove riječi. Pronalazimo dokaze toga u raznim vjerovanjima Kršćanstva, što označava napore da se izvuku iz tame, ali su prepuni lažnih teorija, lažnih nada zavodljivog karaktera. Ovi, dok tvrde da su pomoć Kršćaninu, tvrdeći da iskazuju čast Bogu, tvrdeći da objašnjavaju njegovu Riječ, zaista su zamke i stupice koji ometaju pravilno poimanje Istine. Protivnik se usprotivio Božjoj predivnoj pripremi ljubavi i milosrđa, ne samo izravno nego neizravno, postavljanjem pred Gospodinov narod nešto što, prema njihovim nesavršenim prosudbama, u početku se moglo činiti veličanstvenijim nadama i izgledima od onih izloženih Istinom. Tendencija zablude je, ipak, sve dalje i dalje od Istine, od božanskog plana, od jednostavnosti Evanđelja, u zbrku misli, praznovjerja i svećenički obrt.

Među tim zabludnim nadama je nada da kada ljudi umru da nisu mrtvi – da kad su mrtvi da su življi nego što su ikad bili. Ovu nadu Protivnik je uveo kako bi se suprotstavio Biblijskoj nadi u uskrsnuće mrtvih. Jedna ili druga od tih nada mora biti lažna. Protivnik je izvanredno uspio utrapiti „Kršćanstvu” ovu lažnu nadu, koju Božja Riječ ne podržava, i što je u izravnom sukobu s učenjima Riječi što se tiče uskrsnuća mrtvih; jer ako nitko nije mrtav onda ne bi moglo biti „uskrsnuća mrtvih.”

Još jedna od tih lažnih nada je u pogledu vremena nagrađivanja Gospodinovih vjernih. Protivnik je bio jednako uspješan u zavaravanju nominalne crkve u uvjerenje da umjesto da se čeka uskrsnuće mrtvih, umjesto da se nada udjelu u Prvom uskrsnuću, kao vrijeme za primanje nagrade, trebali bi se nadati da će mrtvi (nisu mrtvi, ali) ući u svoju nagradu kroz vrata smrti, umjesto vrata uskrsnuća, kako je izloženo kroz Sveto Pismo. Te lažne nade, kao i sve druge lažne stvari su štetne, ma koliko god se ugodnima činile na trenutak. Riječ Božja mora

biti naš vodič, i upućuje nas da naše nade glede budućeg blagoslova, radosti itd., sve počivaju u uskrsnuću iz mrtvih.

Lažna očekivanja prošlosti, da bi trenutak smrt bio trenutak nebeske slave (suprotno ne samo svim činjenicama i okolnostima koje se mogu dokazati ljudskom umu, nego suprotstavljeno velikoj masi Biblijskog svjedočanstva o uskrsnuću – koje čeka drugi dolazak našega Gospodina radi njegovog ispunjenja), bila su vrlo štetna za Gospodinov narod, jer je bio odveden od njegove Riječi i od istinskih nada koje ona usađuje i koje su u potpunosti u skladu s najzdravijim razumom i svim činjenicama kakve ih mi vidimo oko sebe.

Može se sugerirati da je ta nada trenutne promjene u nebesko stanje u trenutku smrti, za posljednje članove Novoga Stvorenja upravo nada zagovarana u ovom djelu. To je istina, ali postoji razlog za naše podržavanje takve nade u sadašnje vrijeme što nije moglo biti iznešeno prije 1878. godine, datuma od kojeg datira polaganje prava na to proširenje nade od strane Gospodinova naroda. To proširenje nada Novoga Stvorenja u ovo vrijeme žetve u potpunosti je u skladu sa Svetim Pismom. Naše razmišljanje nije da su svi ljudi, pa čak ni pripadnici Novog Stvorenja tokom Doba, bili promijenjeni u trenutku njihovog umiranja; nego držanjem onoga što govori Sveto Pismo da su oni zaspali u Isusu, i mi isto držimo s istim autoritetom da je njihova nada u buđenju koje je Bog obećao da bi im trebalo doći u novom danu, Milenijskom danu. Naša nada, izgrađena na svjedočanstvu božanske Riječi je da smo već u svanuću tog novog dana; da je Emanuel već prisutan, uspostavljajući svoje Kraljevstvo; da je prvi dio obračun sa svojim slugama, kao što je posebno istaknuo u svojim usporedbama koje ilustriraju djelo koji treba obaviti po povratku da preuzme Kraljevstvo zemlje. Usporedbe izjavljuju da će pozvati vlastite sluge kojima je dao mine i talente, i da će

s njima praviti račun prije početka njegovog obračuna sa svijetom. (Luka 19:15; Mat. 25:14)

Ovo djelo započinje prvo s Božjom kućom, Crkvom, Novim Stvorenjem; i, kao što je već istaknuto,* 1878, A.D., je datum kada su trebali „mrtvi u Kristu” ustati „prvi”. Stoga je u potpunom skladu sa Svetim Pismom, da vjerujemo da su apostoli i vjerni sveci cijelog doba, do naših dana, već proslavljeni, već posjeduju slavna duhovna tijela koja su im obećana, ali zato što su se „promijenili” i postali poput samog Gospodara, i prema tome, kao duhovna bića, zaklonjeni su od ljudskog pogleda, s onu stranu zastora. U potpunosti je u skladu sa na Bibliji izgrađenoj nadi da učimo da svaki član Novoga Stvorenja još uvijek u tijelu sada neće trebati da „spava” i čekati vrijeme i uspostavljanje Kraljevstva, jer kralj i Kraljevstvo su već ovdje, životodajni rad nove dispencije je već započeo, glavni dio izabranog Novog Stvorenja već je proslavljen, a živi članovi samo primaju završetak njihovog poliranja i usklađivani i testiranja pripremno za iskusiti njihov udio u Prvom Uskrsnuću – kada će biti „uzeti” ili „promijenjen” u trenutku, u tren oka – u biti, u trenutku smrti tijela, zaodjenuti u novu kuću, duhovnu tijelo. (2. Kor. 5:1; 1 Sol. 4:17)

Razmatrajući ovu temu, međutim, mi moramo imati na umu ne samo ove posebne nade ovog vremena „žetve,” nego također i sveobuhvatno ono čemu su se nadala sva braća, svi članovi Novoga Stvorenja – nade postavljene pred nas u Evanđelju. Neka nadahnuta Riječ objavi te nade, i zatim ne dopustite činjenici da su one vrlo različite od onih koje općenito gaji tzv Kršćanski svijet izaziva zabrinutost kod vas. Istina, „Kršćanski Svijet,” u svojim kredima, iznosi vjerovanje u drugi Kristov dolazak i uskrsnuće mrtvih, ali to su samo

* Sv. II, pogl. vii.

verbalni izrazi s kojima se želi održati neki odnos prema Svetom Pismu. To nisu *nade* Kršćanskog svijeta – nominalne crkve; nego su one njihov *strah*. Boje se drugog dolaska Krista, a ne nadaju mu se; i oni se boje uskrsnuća mrtvih, umjesto da mu se nadaju; zbog toga što su bili zavedeni od strane velikog Protivnika u zabludu o božanskom karakteru i planu i općenito vjeruju u to da drugi Kristov dolazak znači kraj nade, kraj probe, kraj milosrđa; umjesto da to razumiju, kako to Sveto Pismo ističe, da bi to zaista bio početak velikih blagoslova svih zemaljskih obitelji, što je Bog davno obećao i već četiri tisuće godina se pripremajući za to.

Na uskrsnuće se također gleda sa strahom, jer je lažno podučavanje dovelo do pretpostavke da duh ili dah života, ima svijest bez tijela, i da je to tijelo vrsta zatvora iz koje su duhovi radosni biti oslobođeni – povratak kojem bi bilo po prirodi kazna. Tako su tradicije ljudi poništile Riječ Božju, pod utjecajem velikog Protivnika, boga ovoga svijeta, koji sada zaslijepljuje tolike mnoge. Ali pogledajmo Biblijsko svjedočanstvo o ovoj temi i vidimo kako jasno i eksplicitno u svakom slučaju ukazuje na drugo Kristovo došašće i na uskrsnuće kao prvo nadu Crkve, Novog Stvorenja i drugo, nadu svijeta.

„Zato opašite bokove svoga uma, budite trezveni i do kraja se nadajte milosti koja će vam se donijeti pri otkrivenju Isusa Krista.” (1. Pet. 1:13)

„Ali ne samo ono, nego i mi sami koji imamo prvine Duha, i mi sami u sebi uzdišemo iščekujući posinjenje, to jest otkupljenje [izbavljenje] svojega tijela [Crkve, tijela Kristovog]. Jer nadom smo spašeni [još ne stvarno nego samo u smislu očekivanja].” (Rim. 8:23,24)

„Blagoslovljen je Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas je po svom obilnom milosrđu, uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih, ponovo rodio za živu nadu, za baštinu neraspadljivu i neokaljanu i neuvelu, sačuvanu za vas u nebu, vas koji ste u snazi Božjoj po vjeri čuvani za spasenje spremno da se otkrije u posljednje vrijeme. Tome [u kojoj nadi]

se silno radujte, premda ste sada nakratko, ako je potrebno, u teškoćama kroz različita iskušenja, da bi se prokušano vaše vjere, mnogo dragocjenija od zlata koje propada i vatrom se prokušava, našla na hvalu i čast i slavu pri pojavi Isusa Krista.” (1. Pet. 1:3-7)

„Odsada mi je spremljen vijenac pravednosti koji će mi u onaj dan predati Gospodin, pravedan sudac. I ne samo meni, nego i svima koji ljube njegovu pojavu.” (2. Tim. 4:8)

„Ali se ne stidim jer znam kome sam povjerovao i uvjeren sam da je on moćan sačuvati za onaj dan ono što sam mu povjerio.” (2. Tim. 1:12)

„Poživimo trezveno, pravedno i pobožno u sadašnjem svijetu iščekujući blaženu nadu i pojavu slave velikoga Boga i našega Spasitelja Isusa Krista.” (Titu 2:12-14)

„Ali [Pavao] ovo ti [Feliksi] priznajem: prema Putu, koji oni nazivaju krivovjermem, tako ja štujem Boga očeva svojih vjerujući u sve što je zapisano u Zakonu i Prorocima; i imam nadu u Boga, koju i oni sami odobravaju, da će biti uskrsnuće mrtvih.” (Djela 24:14,15)

„Jer ste umrli i vaš je život skriven s Kristom u Bogu. Kad se pojavi Krist, naš život, tada ćete se i vi s njim pojaviti u slavi.” (Kol. 3:3,4)

„Zbog nade i uskrsnuća od mrtvih ispituje me se!” (Djela 23:6)

„Isus joj je rekao: „Ja sam Uskrsnuće i Život. Tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I svaki koji [tada] živi i vjeruje u mene, nikada neće umrijeti. Vjeruješ li ovo?” (Ivan 11:25,26)

„Ne čudite se tomu! Dolazi čas, kad će svi u grobovima čuti glas njegov Tada će oni, koji su činili dobro, izaći na uskrsnuće života [Prvo Uskrsnuće], a koji su činili zlo [čiji pravac postupanja u sadašnjem životu neće proći božansko odobrenje kao dostojno vječnog života], na uskrsnuće suda [postupno uskrsnuće pod disciplinama i nagradama tijekom Milenijskog doba].” (Ivan 5:28,29 Šarić)*

„U kući Oca mojega mnogi su stanovi. Kad ne bi bilo tako, bio bih vam rekao, jer idem da vam pripravim mjesto. I kad otidem i pripravim mjesto, opet ću doći i uzet ću vas k sebi, da i vi budete, gdje sam ja.” (Ivan 14:2,3)

„Jer će Sin čovječji doći u slavi Oca svoga s anđelima svojim, i tada će svakoga nagraditi po njegovim djelima.” (Mat. 16:27)

„I evo, dolazim ubrzo, i nagrada moja sa mnom.” (Otkr. 22:12)

*Vidi Pogl. Xvii.

„Evo, dolazi spasenje tvoje; evo, s njim i nagrade njegove.” (Iza. 62:11)

„Strpite se, dakle, braćo, do pristunosti [parousia] Gospodinove...učvrstite srca svoja jer se dolazak Gospodinov približava.” (Jakov 5:7,8)

„Recite onima kojima su srca preplašena: „Budite jaki, ne bojte se! Evo, Bog će vaš s osvetom doći, baš Bog s naplatom dolazi; on će doći i spasiti će vas.” Tada će oči slijepih progledati, i uši gluhih odčepiti će se...Jer će u pustari vode izbiti, i tokovi u pustinji.” (Iza. 35:4-6)

„I u ono vrijeme tvoj će narod biti izbavljen, svaki koji se nađe zapisan u Knjizi [životu], Tada će se probuditi mnogi koji spavaju u prahu zemaljskom; jedni za vječni život [Prvo Uskrsnuće], a drugi za sramotu, za vječni prezir. [obeščašće – od kojeg, međutim, mogu biti oporavljeni procesima obnove koji će tada biti na djelu], I oni koji budu mudri [malo stado, mudre djevice] zasjat će kao sjajni nebeski svod [kao sunce – Mat. 13:43], i oni koji će mnoge okrenuti ka pravедnosti kao zvijezde [svjetla] uvijek i zauvijek...A ti idi sve do svršetka [do „žetve” ili kraja doba]; jer ćeš počiniti i stati na svoju ždrijebom dobivenu baštinu na svršetku danā.” (Dan. 12:1-3,13) Svez. III str. 83

„I to se pred njim [Jehovom] zapisalo u knjigu spomenicu za one koji se boje GOSPODA i koji razmišljaju o imenu njegovom. I oni će moći biti, govori GOSPOD nad vojskama, u onaj dan kad pripremam svoj nakit.” (Mal. 3:16,17)

Iskrivljene teorije i izmišljena mašta uglavnom dolaze od ljudskih filozofa, koji nisu imali vodstvo svjetiljke božanske Riječi i koji su tako izopačili prosuđivanja mnogih dragih Gospodinovih svetaca da su prethodno navedeno i mnoge druge izričite izjave glede istinske nade Gospodinova naroda postale negativne i lišene njihove snage i ljepote i moći od strane drugih više ili manje simboličnih redaka, koji su toliko istrgnuti iz svojih pravih položaja i značenja kako bi ih se učinilo suprotnima tim jasnim izjavama. Moramo ih ispitati kako bi nam bio jasan put vjere i nade i poslušnosti i jasan očima našeg razumijevanja. Tada ćemo nastaviti primjećivati razne druge blagoslove uz naše nade, koji nam pripadaju u sadašnjem životu, kao dio prvine našeg nasljedstva.

Lopov u Raju

„Zatim je rekao: „Isuse, sjeti me se kad dođeš u svoje kraljevstvo.” A Isus mu [pokajničkom lopovu] je rekao: „Zaista ti kažem danas, bit ćeš sa mnom u raj.” (Luka 23:42,43)

Oni koji spasenje smatraju bijegom od vječnosti mučenja u raju užitka i ovisnim samo u slučajnim okolnostima naklonosti, misle da vide prikazano u ovom narativu doktrinu *izbora* – da je naš Gospodin Isus, zadovoljan utješnim riječima onoga lopova, izabrao ga na nebo i jednako izabrao da bi drugi trebao trpjeti do vijeka, nežaljen i neoslobođen. Zaista, ako je Bog spas učinio takvom lutrijom, takvom slučajnosti, oni koji vjeruju da je to tako trebali bi malo što reći protiv Crkvenih lutrija, a još manje protiv svjetovne.

Ali to nije slučaj. Ovaj je redak uvelike pogrešno shvaćen. Da bismo dobili njegovo pravo značenje, razmotrimo okolne retke i kontekst.

Gospodin je upravo bio osuđen i sada je bio pogubljen pod optužbom za izdaju Cezarove vlade, govoreći da je bio kralj; iako im je rekao da njegovo Kraljevstvo „nije od ovoga svijeta”. Tamo, na križu iznad glave, napisan na tri jezika, je zločin koji mu se stavlja na teret: „OVO JE KRALJ ŽIDOVA.” Oni koji su znali za njegove tvrdnje, podsmijevali su mu se, osim jednog od lopova razapetih zajedno. Bez sumnje čuo je za Isusa i njegov predivan karakter i djela, i rekao u svom srcu: Ovo je uistinu neobičan i predivan čovjek. Tko može znati da njegove tvrdnje nemaju temelja? On svakako živi blizu Boga. Govorit ću mu suosjećajno: ne može mi naštetiti. Tada je ukorio njegovog druga, spominjući Gospodinovu nevinost; i onda se odvijao gore zabilježeni razgovor.

Ne možemo pretpostaviti da je ovaj lopov imao ispravne ili jasne ideje o Isusu – ništa više od pukog osjećaja da, budući je trebao umrijeti, svaka slamka nade bila bi bolje od ničega. Priznati mu više značilo bi smjestiti njegovu *vjeru ispred* svih Gospodinovih apostola i sljedbenika, koji su u to vrijeme prestrašeno pobjegli i koji su, tri dana poslije, rekli: „Vjerovali smo [*da*] je on taj koji je trebao otkupiti Izrael.” Luka 24:21

Ne možemo sumnjati u značaj njegove molbe. Ona je značila da kad god bi Isus dosegao svoju moć Kraljevstva, on je želio da bude favoriziran, zbrinut. Sad zapazite odgovor našega Gospodina. On ne kaže da nema kraljevstva; nego, naprotiv, svojim odgovorom ukazuje da je zahtjev lopova bio ispravan. Riječ prevedena „zaista” ili „doista” je grčka riječ „*amen*” i znači „*tako neka bude*” ili „Vaš je zahtjev odobren.” „Kažem ti danas [ovaj mračni dan, kad se *čini* kao da sam varalica, i kada umirem kao prestupnik], bit ćeš sa mnom u raju.” Suština ovog obećanja je ona, da kad Gospodin bude uspostavio svoje Kraljevstvo to će biti Raj, i lopov će ostati zapamćen i biti u njemu. Primijetite da smo promijenili zarez sa prije na riječ nakon „danas”.

To čini riječi našega Gospodina savršeno jasnim i razumnim. Mogao je više reći lopovu da je htio. Mogao mu je reći da će razlog zašto će on biti privilegiran biti u raju bio taj što je njegova *otkupnina* bila tada i tamo plaćena. Mogao mu je nadalje reći da je umirao i otkupljivao i *drugog* lopova, kao i cijelo zablenu i mnoštvo pred njim koje mu se podsmijava, milijune koji su tada bili pokopani, i milijune još nerođenih. Mi to znamo, jer znamo da je „Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakog čovjeka”, „dao je sebe kao otkupninu za sve”, da bi svi u svoje vrijeme mogli imati priliku povratka u Edensko stanje koje je bilo izgubljeno grijehom prvog čovjeka, i otkupljeno za ljude Kristovom pravednom žrtvom. (Heb. 2:9; 1 Tim. 2: 5,6; Djela apostolska 3:19)

Kao što je već prikazano, edenski vrt bio je samo ilustracija onoga što će biti zemlja kad se potpuno oslobodi prokletstva – usavršena i uljepšana. Riječ „raj” je Arapskog porijekla, i označava *vrt*. Septuaginta prevodi Post 2:8 ovako: „Bog je posadio *raj* u Edenu.” Kada će Krist uspostaviti svoje Kraljevstvo i svezati zlo, itd., ova će zemlja postupno postati raj, i dva lopova i svi drugi koji su u njihovim grobovima doći će u njega, i onda postajući poslušni njegovim zakonima oni će moći živjeti u njemu i uživati ga zauvijek. Međutim, ne sumnjamo u to da ljubazne

riječi izgovorene u tom mračnom času patećem Spasitelju neće ništa više izgubiti posebnu i prikladnu nagradu od darivanja čaše vode ili drugih malih dobrota onima kojih se ovaj Kralj „ne srami nazvati svojom *braćom*”. Mat. 10:42

U Svetom Pismu Raj se koristi za opisivanje čovjekova praiskonskog stanja blaženstva, u skladu sa svojim Stvoriteljem, prije nego je u svijet ušlo prokletstvo i mrlja grijeha. Obećana je obnova ovog raja izgubljenog za čovječanstvo; i na više ili manje nejasan način cijelo stvorenje čekalo je i još uvijek čeka i nada se da će Zlatno doba tako biti uvedeno. Sveto pismo nam iznosi misao da je Rajsko stanje bilo otkupljeno za čovjeka smrću našega Gospodina Isusa, i da će kao posljedica dio njegovog slavnog djela obnove biti obnova Raja – „onoga što je izgubljeno” – kupljeni posjed. (Mat. 18:11; Efež. 1:14; Otkrivenje 2:7)

Ali imamo li pravo promijeniti položaj zareza? Svakako: interpunkcijski znak Biblije nije nadahnut. Pisci Biblije *nisu* koristili *interpunkciju*. Izumljena je prije otprilike četiri stotine godina. To je samo suvremena pogodnost, i treba ju koristiti tako da učini razumnim, dovede u sklad sa svim ostalim recima.

Primjeri slične upotrebe riječi „danas” u modernoj književnosti su prilično česti; i u tekstovima Svetog Pisma mi skrećemo pozornost na sljedeće:

„*Stoga ti ja danas ovo zapovijedam.*” (Pnz. 15:15)

„*Gledaj! Danas pred tebe stavljam život i dobro, te smrt i zlo.*” (Pnz. 30:15)

„*U tome da ti ja danas zapovijedam da ljubiš GOSPODA, Boga svojega.*” (Pnz. 30:16)

„*Želio bih od Boga, da za malo i za mnogo, ne samo ti nego i svi ovi koji me danas slušaju postanu takvi kakav sam ja, osim ovih okova.*” (Djela 26:29)

Ne samo da smisao ovog odlomka zahtijeva sugeriranu interpunkciju, nego njegov sklad sa svim preostalim recima Svetog Pisma to isto zahtijevaju, i ne može se ponuditi razuman ili valjani prigovor na to. Pretpostaviti da je naš Gospodin odmah otišao u

raj, pretpostavlja nemogućnost, jer Raj još nije bio uspostavljen. Nadalje, jasno se kaže da je tijelo našeg Gospodina bilo pokopano u Josipovoj grobnici, i da je njegova duša, ili biće otišlo u šeol, had, zaborav i da je on bio *mrtav*, i u međuvremenu nije bio živ u Raju ili negdje drugdje. Sveto Pismo nas jasno uvjerava, ne da je naš Gospodin sišao dolje s neba ili iz Raja, pri njegovom uskrsnuću; već da je „uskrsnuo od mrtvih, trećeg dana, prema Pismu”. (1. Kor. 15: 4) Riječi našega Gospodina, nakon njegovog uskrsnuća, bile su: „Tako je zapisano i tako je trebalo Kristu pretrpjeti i treći dan uskrsnuti od mrtvih.” (Luka 24:46) Nadalje on je rekao Marij: „jer još nisam uzašao k Ocu, nego idi k braći mojoj i reci im: Uzlazim Ocu svojemu i Ocu vašemu, svojemu Bogu i vašemu Bogu.” (Ivan 20:17)

Gorljiva Želja Sv. Pavla

„Jer meni je živjeti [živjeti za] Krist, a umrijeti dobitak! Ali ako je živjeti u tijelu to što mojem radu donosi plod, tada ne znam što bih izabrao. Jer pritisnut sam između dvojega: imam želju otići i biti s Kristom [imam gorljivu želju za povratkom i biti s Kristom, što je mnogo bolje, Diaglott]. Ali ostati u tijelu je potrebnije radi vas.” (Filip. 1:22-24)

Primijetiti će se da je glavna razlika između gornje i uobičajene Hrvatske verzije ovog odlomka zamjena riječi „povratak” za riječ „odlazak”. U opravdanju upotrebe riječi „vratiti” prevoditelj u bilješki kaže:

„Analusaija, ponovno puštanje ili povratak, što je ono što je Pavao iskreno želio, ne može biti smrt ili rastvaranje, što se podrazumijeva sa riječi odlazak u uobičajenoj verziji; jer činilo mu se pitanjem ravnodušnosti koju od te dvije stvari – život ili smrt – bi on trebao odabrati; ali čeznuo je za analusajiom, što je bila treća stvar i itekako preferirana u odnosu na bilo koju od dvije druge aludirane stvari. Riječ analusai pojavljuje se u Luki 12:36 i tamo je prevedena sa povratak – 'Budite slični ljudima koji čekaju svog gospodara, kada se vraća,' itd. Isus je

poučavao svoje učenike da će doći opet ili *se vratiti* (Ivan 14: 3,18); tako su im također anđeli rekli pri njegovom uzašašću. (Djela 1:11) Pavao je vjerovao ovoj doktrini i podučavao je druge, i radovao se i čekao Spasiteljjev (*anulusai*) povratak s neba (Fil 3:20; 1 Sol.1:10; 4:16,17) kad bi on bio uvijek s *Gospodinom*.”

Ispitivanje grčke riječi *anulusai* pokazuje da ju je Platon koristio u Grčkoj literaturi na oba načina – ponekad označavajući *odlazak*, a ponekad *povratak*; ali riječ se javlja samo dva puta u Novom zavjetu, ovdje i u Luki 12:36. U potonjem slučaju, kao što je gore rečeno, ona se prevodi sa „povratak” i očito se ne može prevesti drugačije i sačuvati smisao. U slučaju o kojem raspravljamo (Fil 1:23), držimo da bi se trebala prevesti sa *povratak*, zbog vrlo jednostavnog razloga da, čak i kad se koristi za označavanje *odlaska*, mora sa sobom nositi misao o *ponovnom* odlasku – odlasku na mjesto gdje je netko prije bio. Grčki prefiks *ana* u *ana-lusai* označava *ponovno* kao što naš prefiks *po* u riječi *povratak* označava *ponovno*. Dakle, ako prevedemo sa *odlazak*, mi bismo bili dužni dodati misao *ponovni* odlazak ili otići *opet*. I to bi pokvarilo stvar vezanu uz sv. Pavla; jer on nikada nije bio s Kristom u slavi i, prema tome, nije mogao „otići *opet*” biti tamo s Kristom. Ali kad prevodimo *anulusai* sa „vraćanje” i primijenimo ju na našeg Gospodara, svaka poteškoća čini se uklonjenom.

Napomenimo okolnosti koje su dovele do tog izraza. Apostol je neko vrijeme bio zatvorenik u Rimu, i iako su ga ponekad neki Carevi dobro tretirali, kod nekih je neprestano mogao biti ubijen na nečiji hir. Ovu je poslanicu napisao u znak priznanja za znatan dar crkve u Filipima i iskoristio priliku da im u potpunosti kaže o svom stanju, napredak Gospodinova djela itd. i potaknuti ih na nepokolebljivost do kraja.

Budući da bi željeli znati njegove izgleda za puštanje, on im kaže da neprijatelji (vidjevši njegovu slobodu dvije godine –

Djela apostolska 28:30) objašnjavali su Kršćanstvo, nadajući se tome dodati nevolju i možda smrt njegovim okovima. (Fil 1:16-19) Ali on je znao za molitve Crkve za njega i očekivao je da će njegovo suđenje pred Neronom rezultirati njegovim *izbavljenjem* – ili oslobađajućom presudom ili smrću. Tada im kaže što bi, s obzirom na *vlastite* sklonosti, bilo teško za njega da bira između života (s njegovim patnjama) i smrti (s njenim prestankom od muke); ali dok nije imao izbora između ove dvije moguće stvari, imao je čežnju, intenzivnu želju, za nečim što je dobro znao da je bilo nemoguće, stvar koju je znao i učio Crkvu o njoj ležala je u dalekoj budućnosti (2. Sol. 2:1-8) – Kristov *povratak* i biti s njim. Zatim, ostavljajući nemoguće i vraćajući se u pogledu mogućnosti, on ih uvjerava da ima uvjerenje da Bog za njega još ima posla za Crkvu, i da će biti pušten. I premda Sveto Pismo o tome ne govori, tradicija izjavljuje da ga je Neron oslobodio i da je imao nekih pet godina slobode i službe prije ponovnog uhićenja i pogubljenja.

Ovdje je vrijedno napomenuti da su druge riječi opetovano korištene u spisima i Pavla i Luke kad se očito misli na *odlazak*. I treba imati na umu da je Luka bio je Apostolov prepisivač, koji je puno putovao s njim i bio je navikao koristiti riječi u istom smislu.

Ali ako se još netko bori za riječ „odlazak,” radije nego „povratak,” podnosimo sljedeće:

Nema sumnje da bi Pavao to poželio, pogotovo s obzirom na njegovo znanje da se Gospodinov drugi dolazak nije mogao dogoditi uskoro, da bi mogao otići u nebo ili bilo gdje drugdje kako bi odmah bio s Gospodinom. Ali znao je da se takvoj želji nije moglo udovoljiti u skladu s božanskim planom; i stoga, premda bi mu to bila ozbiljna želja, nije ušla u obzir kao jedna od mogućih stvari. I dalje je ostao u škripcu neodlučnosti što se tiče njegove vlastite sklonosti prema dvjema mogućim stvarima – živjeti i služiti Crkvi u patnji ili da umre i odmori se od

njegovog truda – čekajući „tu blaženu nadu i slavno pojavljivanje velikog Boga [našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista],” „koji će promijenit naše bijedno tijelo i suobličiti ga svom slavnom tijelu.” (Titu 2:13; Fil 3:21)

„Naša Zemaljska Kuća” i „Kuća u Nebesima”
– 2. Kor. 5:1-10 –

Apostol piše Novom Stvorenju glede njihovog stanja – ne uključujući tjelesnog čovjeka. On prepoznaje novu volju kao Novo Stvorenje, a staro tijelo kao njegov „tabernakul” ili šator, koji je puno bolji od nijednog, iako sasvim nezadovoljavajući. Novo Stvorenje ne može se osjećati u njemu savršeno kao kod kuće, ali usrdno teži za savršenim tijelom, koje će biti njegovo u uskrsnuću – njegov stalni dom, ili udio u „stanu” kojeg je naš Gospodin obećao pripremiti za Novo Stvorenje. (Ivan 14:2) „Jer znamo da ako se naša zemaljska kuća, ovaj šator, raspadne, imamo zgradu od Boga, kuću koja nije rukom sagrađena [nije proizvod ljudske moći], vječnu u nebesima.”

Istina je da u ovom sadašnjem tijelu ili privremenoj kući našeg proputovanja, uzdišemo – potlačeni ne samo zlim utjecajem svijeta i đavla sa svake strane, nego isto tako posebno sa slabostima vlastitog tijela. Jer kada bismo htjeli činiti dobro, zlo je prisutno kod nas, tako da je dobro koje bismo htjeli činiti, često spriječeno, dok nam se zlo koje ne odobravamo često nameće i zahtijeva stalni otpor i pobjeđivanje. Kao što Apostol drugdje izjavljuje, mi „koji imamo prvine Duha, čak i mi sami uzdišemo u sebi, čekajući usvajanje, zapravo, izbavljenje našeg tijela „- Crkve, u veličanstvenu sličnost našem Gospodaru.

Ali naše uzdisanje nije sa željom da se razodjenemo. Mi ne želimo biti bez tijela, jer to bi u najboljem slučaju kroz cijelo Evanđeosko doba značilo „zaspati” čekajući jutro uskrsnuća da se „obučemo” s našom nebeskom kućom,” našim novim,

savršenim i trajnim tijelom, našim „domom.” Ono što nam je draže jest da niti mala iskra sadašnjeg života ne bude ugašena, nego da bude progutana, upijena u savršene uvjete savršenog života za kojeg smo začeti. Čeznemo za rođenjem uskrsnućem, sa svojim savršenim tijelom.

„A onaj koji nas je za ovo sazdao jest Bog, koji nam je i dao zalog Duha.” To savršeno stanje, koje trebamo dobiti u uskrsnuću, bit će veliko dovršenje našega spasenja, što je Bog obećao; i novi um, nova volja začeta Riječju istine, računa se kao početak tog Novog Stvorenja, koje će biti usavršeno u božanskoj prirodi kada će je prvo uskrsnuće dovršiti. Duh Sveti koji nam je dan u današnje vrijeme je plaćanje unaprijed, da tako kažemo – „kapara” ili zalog sjajnih i milostivih rezultata kojima se nadamo i prema kojima nastojimo, uzdišući i moleći se.

„Stoga se uvijek pouzdajemo jer znamo da dok smo nazočni u tijelu [sve dok se osjećamo potpuno zadovoljni sa sadašnjim uvjetima – mi i naša okolina], odsutni smo od Gospodina.” Ako živimo u njegovoj blizini, „hodimo s Bogom,” ne bismo se osjećali savršeno zadovoljni sadašnjim postignućima, uvjetima itd. ; nego osjećali bi se kao putnici i stranci koji traže bolji odmor, bolji dom,” kojeg je Bog sačuvao za one koji ga ljube.” Ali ovo je, kako Apostol objašnjava, istina samo za one koji hodaju po vjeri, a ne po gledanju.

„I pouzdajemo se [puni vjere u Boga, radujemo se hodati po vjeri] i radije bismo htjeli biti odsutni od tijela [beskućnici, putnici i stranci na zemlji] te biti nazočni kod Gospodina” u duhu našeg zajedništva.

Zbog toga težimo, bilo da je to do skorašnjeg dolaska do doma ili u sadašnje vrijeme kad smo zapravo daleko od kuće, putnici i stranci, trudimo se da budemo prihvatljivi Gospodaru; da bismo mogli imati njegovu naklonost i blagoslov i ostvariti

njegovo zajedništvo i prisutnost i znamo da ćemo konačno biti prihvaćeni od njega.

„Jer se svi moramo pojaviti pred sudištem Kristovim da svaki primi prema onome što je učinio u svome tijelu, bilo to dobro ili loše.” Kroz svo ovo proputovanje mi stojimo na sudištu suda našega Gospodina: on nas testira, probava, da vidi volimo li ga ili ne i stvari koje se odnose na pravednost i mir; i ako da, koliko smo voljni žrtvovati se radi pravednosti. Označava stupanj naše ljubavi po mjeri naših samoodricanja i samožrtvovanja zbog njega, zbog Istine.

Ali tako govoriti o našim tijelima kao o kućama može biti samo istina „svetih,” „novih stvorenja” u Kristu. Ostali od čovječanstva nemaju dualnost prirode i ne mogu pravilno primjeniti na sebe izraze kao što su Rimljanima 8:10,11, ”A ako je Krist u vama, *tijelo* je [računa se] *mrtvo* zbog grijeha, ali Duh je živ zbog [uračunate] pravednosti” Kristove. Nova priroda svetih, začeta Riječju istine, zapravo je samo nova *volja*, kojoj se, međutim, od sada obraća kao stvarnoj osobi, i jedino se to prepoznaje od Boga, koji nas ne poznaje po tijelu već po duhu naših novih umova – Kristovih umova. Primijetite i Rimljanima 6: 3,4. Ova „Nova Stvorenja” imaju starog ili vanjskog čovjeka koji propada i novog čovjeka, čovjeka iznutra ili skrivenog čovjeka srca, koji se obnavlja iz dana u dan. (2. Kor. 4:16; Kol 3: 9,10; Efež. 4:23,24; 1 Pet. 3: 4)

Scena Preobraženja

Učenici nisu ni zamislili tu izjavu našega Gospodina da neki od njih ne bi trebali okusiti smrt dok ne vide Sina Čovječjeg kako dolazi u svom Kraljevstvu, da bi bila ispunjena u roku od šest dana Petru, Jakovu i Ivanu na Gori Preobraženja. Ipak je tako bilo; i očito je to proizvelo sjajan i osmišljeni učinak na svjedoke, od kojih jedan, pišući u odnosu

na to, kaže (2. Pet. 1: 16-18), „Jer kad smo vam obznanili snagu i dolazak Gospodina našega Isusa Krista nismo slijedili podmuklo smišljene bajke, nego smo bili očevici njegova veličanstva. Jer je od Boga Oca primio čast i slavu kad mu je od veličanstvene slave došao ovakav glas: „Ovo je Sin moj ljubljani, u njemu sam potpuno zadovoljan!” Taj glas, što je s neba došao, čuli smo i mi koji smo bili s njim na svetoj gori.”

Prizor preobraženja nije bilo u stvarnosti ono što se pojavilo. To je bila „vizija,” kako je naš Gospodin objasnio učenicima kada su silazili s brda. U ovoj viziji, kao u svim vizijama nestvarno izgleda stvarno. Baš tako je bilo u viziji Ivana, na otoku Patmosu, opisana u knjizi Otkrivenja. Vidio je, čuo, razgovarao; ipak stvari tako mu prikazane u viziji nisu bile stvarnost – ni zvijeri s mnogo glava i mnogo rogova, i anđeli i posude i prijestolja, niti stvarni zmajevi, itd., samo vizija. I vizija je bila u svakom smislu te riječi jednako dobra i zaista više odgovarala svrsi nego što bi bila stvarnost.

„Prvi Koji Će Ustati Iz Mrtvih”

Mojsije i Ilija nisu bili prisutni na gori, osobno, već su samo bili predstavljeni učenicima u viziji. To znamo ne samo iz izjave našega Gospodina, da je to bila „vizija,” nego i iz njegove izjave da nijedan čovjek nije bio uzašao na nebo. (Ivan 3:13; Djela 2:34) Mi znamo također da Mojsije i Ilija nisu mogli biti tamo, budući da nisu uskrsnuli iz mrtvih; jer sam naš Gospodin Isus bio je „Prvenac onih koji su usnuli” – „Prvorodenac od mrtvih, da u svemu ima prvenstvo.” (1. Kor. 15:20; Kol. 1:18)

Nadalje apostol Hebrejima izričito spominje Mojsija i proroke (što bi uključivalo Iliju) i njihovu vjernost u prošlosti i njihovo prihvaćanje od Boga; ali ističe da oni još nisu dobili svoju nagradu i da će je dobiti tek nakon što ćemo mi (Evandeoska Crkva) primiti našu nagradu kao sunasljednici s

Kristom u njegovom Kraljevstvu. "I svi su ovi zadobili dobar glas po vjeri, ali nisu zadobili [blagoslov] obećanja jer je Bog za nas pribavio nešto bolje da oni bez nas ne bi postigli savršenstvo." (Hebr. 11:39,40)

Budući da je, stoga, pojava Mojsija i Ilije s našim Gospodinom bilo samo priviđenje, pravilno se raspitujemo, Koji je bio značaj ili značenje ove vizije? Odgovaramo, bila je to živa slika koja ilustrira slavno Kraljevstvo Krista, kako je naš Gospodin predvidio i kako je to Petar shvatio i izrazio. U toj živoj slici, troje učenika nisu imali udjela. Oni su bili samo svjedoci. Krist je bio središnja figura; njegove crte lica i odjeće, blistajući s čudesnim sjajem, prikazalo je u simbolu slave koje pripadaju duhovnoj prirodi, koju je naš Gospodin primio kod svog uskrsnuća, „savršeni otisak Očeve osobe.” Ista je duhovna slava zastupljena u vizijama Otkrivenja, gdje je naš Gospodin predstavljen s očima koje su kao vatreni plamen, a noge svijetle poput gorućeg bakra itd. (Otk. 1:14,15; 2:18) Pri njegovu drugom dolasku naš Gospodin više neće biti tijelo, jer, kako je on posvjedočio, „tijelo i krv ne mogu naslijediti Kraljevstvo Božje.” On je sada i uvijek će biti, slavno duhovno biće najvišeg reda – božanska priroda: a preobraženje je trebalo prenijeti umovima njegovih učenika tek slabašno poimanje slave koja je neizmijerna.

Mojsije je predstavljao vjerne pobjednike koji su prethodili našem Gospodinu, opisani od Apostola (Heb 11: 39,40), koji ne mogu biti *učinjeni savršenima* sve dok Kraljevstvo ne bude uspostavljeno. Ilija je predstavljao pobjednike Evandeoskog doba. Vidi sv. II, pogl. viii.

Sadašnje Radosti Novog Stvorenja

„Ovo sam vam govorio da radost moja ostane u vama i da radost vaša bude potpuna!” (Ivan 15:11)

Svi koji sa stajališta izvan „kuće sinova” – oni koji se nisu posvetili, i nisu stoga postali članovima Novoga Stvorenja,

Kraljevskog Svećenstva – vidjevši da su udovi Kristovog Tijela poput svog Gospodara posvetili sebe i svaki zemaljski interes Gospodinu i Njegovoj stvari smatraju da se u ovoj žrtvi gubi svaka radost. Ali svaki član Novog Stvorenja zna suprotno i može posvjedočiti da je ovo velika pogreška – iako se neke zemaljske radosti, nekad vrlo drage, žrtvuju jedna za drugom, na njihova mjesta dolaze nebeske radosti koje daleko više nego nadoknađuju gubitak. Kao što je naš Gospodin nadalje rekao: „vi ćete se žalostiti, ali će se vaša žalost okrenuti u radost.” (Ivan 16:20) Novo Stvorenje mora okusiti gorku čašu koju je Gospodin iskapio do dna; svi oni moraju biti dirnuti suosjećanjem za tjelesne nemoći; oni svi moraju jasno shvatiti neizmjernu grešnost i gorčinu grijeha; oni svi moraju biti ipitani što se tiče njihove odanosti nebeskom Ocu i njihove spremnosti da žrtvuju svaku zemaljsku stvar kada to interes Njegove stvari i vjernost ispravnome mogu zahtijevati. Ali blagoslovi dolaze kroz sve takve suze i tuge i razočaranja – blagoslov shvaćanja božanskog odobravanja, nadmoćna radost onoj tjelesnog čovjeka, Gospodinove radosti, zajedništvo i općinstvo s Ocem.

Ne bi moglo biti takvih radosti da ne postoje naše blažene nade. Kad bi naše radosti ovisile o okolnostima samo ovoga života, bili bismo bez radosti; i, kao što je Apostol izjavio, bili bi smo „od svih ljudi najjadniji.” (1. Kor. 15:19) Kad se nada čvrsto uhvati nadasve velikih i dragocjenih obećanja Božje Riječi, radosti niču kao cvijeće u pustinji, oživljene našim suzama – takvo cvijeće radosti i blagoslova kakve jadni svijet u svom stanju pustinje ne može proizvesti niti zamisliti. I kao što naše radosti ovise o našim nadama, ovise i o našim aktivnostima. Nije dovoljno da nam je dato obećanje, i da se je naša nada uhvatila obećanja. Po božanskoj pripremi radost koja nastaje kroz usađene nade i izgled mora se njegovati molitvom, i djelovanjem u službi Gospodnjoj. Naš Gospodin

ukazuje na blizak odnos između molitve i održavanja naše radosti, govoreći:

„Molite i primit ćete da vaša radost bude potpuna.”

- Ivan 16:24-

„U nazočnosti tvojoj je punina radosti, u desnici tvojoj zadovoljstva su za sva vremena.”(Ps. 16:11) Zato što molitva dovodi dušu u prisutnost Gospodina ona priprema put za božanski blagoslov i nenadmašne radosti. Očito je da otvaranje puta za Gospodinov narod da se približe prijestolju milosti nije s ciljem njihove promjene božanske volje ili planova. Takva misao je nespojiva sa svakim razumnim razmatranjem predmeta; stoga nas Gospodin upućuje da ispravna molitva nije na liniji postavljanja zahtjeva da se naše volje izvršavaju, suprotno božanskoj volji, nego uzduž linije potpunog podvrgavanja potonjem. Apostol izjavljuje o nekima, „Vi tražite, a ne primate, jer tražite neispravno” – u skladu s vlastitim željama, a ne u skladu s božanskom pripremom i planom. (Jakov 4:3)

U skladu s tim naš Gospodin je opomenuo: „ne koristite isprazna ponavljanja kao Pogani, jer oni misle da će zbog svojih mnogih riječi biti uslišani. Zato ne budite poput njih jer Otac vaš *zna što trebate i prije negoli ga vi zamolite*. Ne budite zato zabrinuti govoreći: Što ćemo jesti? ili Što ćemo piti? ili Što ćemo odjenuti? Jer sve to traže Pogani; jer zna Otac vaš nebeski da vam je sve ovo potrebno. Nego, tražite najprije kraljevstvo Božje i pravednost njegovu, a sve će vam se ovo pridodati – od vašeg Oca nebeskog, prema njegovoj mudrosti.” (Matej 6: 25-34) Naš Gospodin nadalje kaže: „Ako ostanete u meni i moje riječi ostanu u vama, molite što hoćete, i bit će vam.” (Ivan 15:7) Sljedeći uvjeti su veoma važni:

(1) Onaj koji prinosi molitvu mora biti u Kristu – mora doći u bitan odnos s njim prihvaćanjem zasluge njegove pomirbene

žrtve i posvećenjem njegovoj volji i službi; i, više od ovoga, on mora i dalje ostati u Kristu kao član njegovog tijela, kao član Novog Stvorenja, da bi imao ovdje spomenute prednosti molitve.

(2) Također mora dopustiti da Gospodinova Riječ prebiva u njemu; on mora uzimati od Riječi istine i milosti ako hoće imati mudrosti potrebne za traženje, u skladu s Gospodinovom voljom, stvari koje bi mu bilo drago ispuniti – inače, iako u Kristu Novo Stvorenje, njegove molitve često mogu ostati bez odgovora, jer su „neispravne.” Samo oni koji ispovijedaju obje ove kvalifikacije mogu očekivati da će se približiti prijestolju nebeske milosti s punim povjerenjem, sa sigurnošću vjere da će njihove molbe biti uslišane – u Božje vrijeme. Samo takvi mogu shvatiti puninu radosti.

Kao što Sveto Pismo objašnjava, molitva je pokušaj stjecanja pristupa Božjoj prisutnosti i zajedništvu s Njim. Tko se onda može približiti prijestolju nebeske milosti da „primi milosrđe i nađe milost za pravodobnu pomoć? „(Heb 4:16) S Apostolom mi odgovaramo da svijet općenito nema taj pristup, nema ovu prednost molitve. Istina, doista, milijuni ljudi iz poganstva prinose molitve Božanstvu s različitim koncepcijama o tome tko je i što je; ali njihove molitve nisu prihvatljive Bogu. „A bez vjere nemoguće mu je ugoditi jer tko pristupa Bogu, mora povjerovati da on jest [moraju ga prepoznati kao samopostojećeg], i da je onaj što nagrađuje one koji ga revno traže [nastoje ga upoznati, pokoriti mu se, služiti mu].” (Hebr. 11:6) Kornelije je bio jedan od ovih posljednje vrste, koji je prepoznao istinitog Boga i štovao ga je, te tražio da zna i vrši njegovu volju; i, čim je božanski plan dosegao neophodan stupanj razvoja da dozvoli Božjoj naklonosti da se proširi na pogane, njegove molitve i njegova milostinja dobili su odgovor. Međutim, nije mu bilo dozvoljeno imati općinstvo s Bogom u punom, pravom smislu; nego mu je naloženo da

pošalje po Petra koji će mu reći „*riječi*” kojima je mogao biti doveden iz njegovog stanja otuđenosti i razdvojenosti u stanje sloge i sinovstva, u kojem bi imao prednost sina – prednost pristupa Ocu k prijestolju nebeske milosti.

Općenito labave ideje koje prevladavaju u vezi s tim predmetom, pod kojim se pretpostavlja da bilo koja osoba, bilo gdje, i u bilo koje vrijeme i pod bilo kojim uvjetima, može pristupiti prijestolju milosti s prihvaćanjem, pogrešne su. Kao što je bilo potrebno, prije nego što je Kornelije mogao iskoristiti tu prednost zajedništva kroz molitvu, da čuje i povjeruje i prihvati Petrove *riječi* – objašnjavajući mu otkupljenje Kristovom krvlju i pomirenje koje je na taj način izvršeno i tako dodijeljena prednost da bude doveden u Božju obitelj – pa je slično znanje jednako potrebno za svaku osobu.

Apostol Pavao iznosi istu misao, izjavljujući da nam je Krist otvorio „novi i živi put” ili „novi put života, „kroz zastor – to jest, njegovo tijelo; i da imamo hrabrosti kao *braća* da uđemo u Svetinju nad svetinjama krvlju Isusovom. Takva „braća”, povezana sa velikim Prvosvećenikom nad Božjom kućom, potaknuti su „približiti se istinskim srcem, s punom sigurnosti vjere”, prepoznajući da su njihovi grijesi i bezakonja u potpunosti pokriveni, i da su i oni sami u potpunosti prihvaćeni od Oca. (Heb. 10: 17-22) Nadalje, isti Apostol izjavljuje da mi imamo Prvosvećenika koji je dirnut osjećajem naših nemoći, koji možemo stoga „doći hrabro k prijestolju milosti da bismo stekli milosrđe i pronašli milost koja će *nam* pomoći u vrijeme potrebe. „ (Heb. 4: 15,16)

Međutim dok je samo posvećena klasa, pod-svećenstvo, Novo Stvorenje, tako potaknuto da pristupi prijestolju s hrabrošću i samopouzdanjem, vrlo očito svima koji čak i okvirno pripadaju „kućanstvu vjere” mogu donekle uživati prednosti zahvalnosti i hvale i mogu se radovati Bogu u shvaćanju pripreme koju je napravio za potpuno oproštenje

grijeha zaslugom pomirenja. Ipak, nije njihova prednost doći smjelo ili na bilo koji drugi način, u Svetinju nad svetinjama. Samo posvećeni, Novo Stvorenje, članovi tijela Svećenika, privilegirani su ući u prisutnost Božju u molitvi u ovom posebnom smislu; i jedino oni, stoga, mogu imati puninu radosti koju je Gospodar obećao. Stoga, dok možda nećemo čak niti sugerirati nevjernicima ispravnost molitve, nego ih najprije trebamo uputiti s „riječima”, kako je naložio Petar Korneliju, da mogu upoznati onoga kojem moraju vjerovati prije nego mogu imati ikakav položaj pred Bogom, ipak možemo ohrabriti sve koji su povjerovali u Gospodina Isusa da daju hvalu i prinesu zahvalu Ocu po Isusu Kristu. Takvima bi, međutim, trebalo jasno dati do znanja da njihovo okvirno opravdanje kroz vjeru nije ostvarenje božanske volje u njima, nego tek početak pravilnog smjera pristupa Bogu – prvi korak u tom pristupu – i da se drugi korak potpunog posvećenja božanskoj volji mora poduzeti od strane onih koji bi uživali odgovarajuće prednosti molitve, zajedništva s Bogom i punine radosti s tim povezane.

Trebalo bi im naglasiti da bi propust u poduzimanju drugog koraka podrazumijevao stav primanja milosti Božje [opravdanje] uzalud. (2. Kor. 6: 1) Nakon uživanja prednosti molitve ove vrste na određeno vrijeme i odbijajući nastaviti sa potpunim posvećenjem Gospodinu, oni bi trebali vrlo ispravno osjećati nesigurnost u pogledu molitve – trebali bi osjećati da je neprimjereno stalno primati božanske povlastice i tražiti više, a uskraćivati od Gospodina posvećenje njihovih srca – njihovu razumnu službu. Kao što je posvećena klasa u Svetom Pismu nazvana Kristovom suprugom, tako bi i opće kućanstvo vjere pravilno predstavljalo one kojima su prednosti supružništva otvorene. Novo Stvorenje, kao prihvaćena Kristova Zaručnica,

predavši srce i jezik i svaku moć i snagu svome Gospodaru i njegovoj službi, može razumno i zahvalno od njega prihvatiti blagoslove, prednosti, zaštitu, nadzor i darove koje im je On sa zadovoljstvom obećao kao njegovoj dragoj Nevjesti.

Kao što žena koja je odbila udvarača i odbila pružiti mu njezinu ruku i srce ne bi mogla razumno očekivati od njega poslije njegu i zaštitu i blagoslov i prednosti i radosti koje joj je već bio slobodno ponudio, tako i oni koji neprestano odbijaju božansku naklonost, do te mjere da odbijaju posvetiti svoje malo sve Gospodinu, ne bi mogli s nikakvom prikladnošću očekivati niti tražiti od njega blagoslove koje je obećao onima koji ga ljube i koji svoju ljubav pokazuju svojom odanošću, svojim posvećenjem. Treba napraviti odgovarajuću razliku između onih koji samo vjeruju u oprostjenje grijeha iz ruke Gospodnje i onih koji su cijenivši tu naklonost otišli dalje do posvećenja i punog odnosa s Gospodinom. Činjenica da ove božanski povučene crte između različitih klasa vjernika nisu jasnije prepoznate nedostatak je za oboje. Razlika između vjernika i nevjernika treba biti oštro definirana. Sve prve treba priznati kao braću, „ukućane vjere”, ali ove druge ne tako. Nadalje, trebalo bi jasno ući u trag razlici između onih vjernika koji su posvetili sebe i one koji to nisu, i prve treba priznati kao Crkvu, Novo Stvorenje, Kraljevsko Svećenstvo, kome pripadaju sva nadasve velika i dragocjena obećanja.

Kad bi se te razlike jasno prepoznale, bila bi to prednost (1) za svijet, što dovodi do temeljitije istrage i opipljivije vjere; (2) prednost također neposvećenim vjernicima, vodeći ih da shvate da ukoliko ne nastave ići do potpunog posvećenja, nisu nasljednici sa svetima u bilo kojem smislu riječi, bilo u budućoj slavi ili sadašnjim prednostima i radostima. (3) Shvatiti ovo bi, vjerujemo, imalo i stimulativni učinak na neposvećene, vodeći

ih češće do jasne odluke raspršivanjem njihove neutemeljene mašte da ih na neki način samo vjerovanje u Krista, bez posvećenja, čini Božjim sinovima i nasljednicima, i daje im pravo sudjelovanja u najbogatijim božanskim obećanjima u odnosu na sadašnji život i onaj što treba doći.

Natučenu trsku mi ne bismo slomili, i tinjajući lan ne bismo ugasili; ali bismo htjeli da natučena trska shvaća da kako bi pravilno sudjelovala u blagoslovima Božjim, sadašnjim ili budućim, da si moraju priuštiti božansku naklonost prema božanskim uvjetima – oni se moraju u potpunosti posvetiti, ako bi htjeli prestati biti natučenom trskom, i postati korisnima u Gospodinovoj službi. Tinjajuću vjeru ne bismo ugasili, već bismo je raspirili u plamen svete ljubavi koja bi izazvala potpuno posvećenje sebe – punu žrtvu, u skladu sa božanskim pozivom, i tako dovesti do sudjelovanja u prisutnim i budućim radostima.

Kao što smo već primijetili,* Apostol izjavljuje da se djeca vjernika računaju s njima kao sudionici u božanskoj milosti opravdanja – kao da više nisu nesveta, nego opravdana u *okvirnom* smislu. Taj položaj opravdanja i njegov odnos prema božanskoj njezi i providnosti nastavlja se od rođenja do dobi kada dijete ima slobodu odlučivanja; i takva djeca očito imaju približno istu prednost kao i opravdani po pitanju molitve, primajući također u sličnom omjeru nastale radosti i blagoslove. Od najranijeg djetinjstva treba ih naučiti da se odnose s poštovanjem prema Svemogućem, Bogu njihovih roditelja, kao njihovom Bogu, i od malih nogu bi trebali da shvate kako roditelj ima svoj položaj s Bogom kroz Krista, pa posredno i dijete ima svoje stajanje i odnos s Kristom preko njegova roditelja. Posvećeni roditelj ili roditelji u svakom Kršćanskom domu mogu se smatrati, dakle, u određenom smislu svećenicima u kućanstvu i dok se dijete može pravilno poticati moliti se Gospodinu, lekciju ne treba zanemariti da su

*F532

obitelj i svi njezini interesi i brige pod božanskim nadzorom kao obitelj, zbog posvećenog roditelja ili roditelja, članova Novog Stvorenja. Dijete treba naučiti da se nestrpljivo raduje vremenu kada bi mu njegovo širenje uma i rasuđivanja pravilno dopustilo da se potpuno posveti Gospodinu, i tako uđe u prednosti i radosti obećane takvima.

Iako su Nova stvorenja u Kristu Isusu poticana u gornjem tekstu da ne traže i ne brinu se i ne mole se za zemaljske stvari – što će jesti, što će piti i u što će se odjenuti, nego da povjere sve te stvari mudrosti i ljubavi Očevoj – upućeni su u vezi s jednom stvari koju bi Ocu bilo vrlo drago da ga mole i glede koje će mu biti drago odgovoriti na njihove molbe velikim dijelom. Ta jedna stvar koju bi posebno trebali tražiti i posebno se moliti za nju je Sveti Duh – duh svetosti, Duh Božji, Kristov Duh, Duh Istine, duh zdravog uma, duh ljubavi. Gospodareve riječi su: „Ako dakle vi, koji ste zli, znate davati dobre darove djeci svojoj, koliko li će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole?”(Luka 11:13)

Ovdje, dakle, imamo jasnu informaciju o tome što trebalo bi biti osnova svih naših molbi, ako bismo htjeli da budu uslišene. Tako se moramo moliti ako ne želimo tražiti neispravno. Naše naklonosti moraju biti usmjerene na stvari koje su gore, a ne na stvari koje su dolje – na odjeću Kristove pravednosti i našu buduću slavnu odjeću, kad budemo bili slični svom Gospodinu i vidjeli ga onakvog kakav jest, a ne na zemaljsku odjeću. Naša naklonost mora biti usmjerena na duhovnu hranu – na kruh koji je sišao s neba i na sva dragocjena Božja obećanja kojima je Krist središte i suština. To moramo tražiti, to si moramo prisvajati; i to će, dakle, biti osnova naših molitvi. Tako će naše bdijenje, molitva i svakodnevno traženje biti u punom skladu. Štoviše, zahvalnost mora u velikoj mjeri uzeti mjesto zahtjevanja, od vremena kada saznamo za duljinu i širinu i visinu i dubinu božanske pripreme, i za Novo Stvorenje i za

naše drage po tijelu i za sve obitelji na zemlji. Što bismo mogli tražiti više ili bolje nego što je Bog već obećao?

Sigurno ne bismo mogli tražiti ništa više nego što je obećano što se tiče budućih slava Novog Stvorenja; niti bismo mogli tražiti više što se tiče sadašnjih radosti iste klase. Svaka priprema koju bi razum mogao zamisliti, svaka želja, svaka nam je potreba već predviđena i osigurana – dana nam da ju uzmemo. Jednostavno nam nedostaje mudrost u vezi toga kako uzeti, kako si prisvojiti ove božanske pripreme. Zahvaljujući, mi samo molimo za mudrost i milost tako da u njima sudjelujemo kako bi naša radost bila ispunjena. Stoga naši zahtjevi moraju biti za povećanim ispunjenjem sa svetim Duhom – mudrošću odozgo.

Što više možemo tražiti za svijet od onoga što je božanska providnost već uredila? Ništa! Slavna „vremena obnove” obećana u Riječi više nego ispunjavaju sva najveća očekivanja ili nade koje su najmudriji od ljudi ikad mogli zamišljati. Stoga, mi možemo samo zahvaliti Bogu i priznati njegovu dobrotu, tražeći surađivati s tim i shvatiti našu potrebu za mudrošću. Stoga poziv da mi možemo zatražiti pomoć Božjeg svetog Duha ili snage – „mudrost s visine.” „Ako li kome od vas nedostaje mudrosti, neka je moli od Boga, koji svima daje velikodušno i ne predbacuje; i dat će mu se.” (Jakov 1:5) Ovom mudrošću može nam biti omogućeno da se tako ponašamo, govorimo i postupamo, kako će biti korisno drugima; i u ovom smjeru, stoga bi trebale ići naše molitve da bismo mogli surađivati s Bogom po velikodušnoj, dobroćudnoj osnovi koju on ima već određenu – tražiti poboljšanje koje bi bilo apsurd.

Ova velika prednost pristupanja u Božju prisutnost, ulaska vjerom u Svetinju nad svetinjama, približavanja prijestolju milosti i dobivanju milosrđa i pronalaženja pomoći svaki put kad je to potrebno, može se prilagoditi svim različitim uvjetima kojima smo okruženi.

Naše je za osobnu upotrebu – da se možemo individualno zatvoriti s Gospodinom i imati zajedništvo s njim; i po njegovom milosrđu ovo zajedništvo s njim, ovo razdvajanje od stvari koje odvlače pažnju, može se uživati kad smo zapravo povučeni iz društva drugih. Tamo gdje je to nemoguće, i gdje nema mogućnosti za savijanje koljena, i povišenje glasa čak i do šapta, prednost je Novog Stvorenja imati pristup Ocu u mentalnom zajedništvu. Kada je na ulici, kad je okruženo gužvom i metežom srce se može uzdignuti i tražiti i mudrost i snagu kod prijestolja milosti. Kako su blažene ove prednosti! Oni koji ih najviše koriste najviše ih uživaju. Za razliku od zemaljskih stvari, one postaju više dragocjenima kako postajemo sve upoznatiji s njima.

Molitva u obiteljskom krugu je odlazak obitelji u „sobu” – u Gospodinovu prisutnost, daleko od svijeta. To možda nije uvijek moguće; ali gdje prilika postoji, ne bi ju trebalo zanemariti. Ako se, međutim, povoljna prilika ne može napraviti, nesumnjivo će Gospodin uzeti volju umjesto izvedbe i dati blagoslov sukladno tome. Utjecaj obiteljskog oltara i molitveni kad koji se odatle uzdiže nebeskom Ocu, i tamošnje priznanje njegove milosti, milosrđa, moći i blagoslova, sigurno će donijeti još blagoslova, ne samo Kraljevskom Svećeniku koji služi svojoj obitelji dakle, već svakom članu te obitelji. Osjećaj strahopoštovanja prema Bogu, odgovornosti prema njemu i spoznaja o njegovoj brižnoj, zaštitničkoj brizi, ostaje s tom obitelji tokom cijelog dana. I ako je moguće opet se navečer okupiti kao obitelj da priznaju božanske milosti i da zahvale, blagoslov se samo povećava, kao i udovičino ulje, koje se neprestano izlijevalo posuda za posudom. (2. Kraljevima 4: 1-7)

Molitva u Crkvi odlazak je Gospodinove obitelji u „sobu” božanske prisutnosti, odvojeno od svijeta. To je životno potrebno za njen napredak, njeno zdravlje, njen duhovni razvoj. Zanemarivanje toga sigurno će rezultirati gubitkom snage,

gubitkom prednosti i službe i odgovarajući gubitak radosti. Međutim, u potpunosti se ne slažemo s vrstom javne molitve na koju se pozivaju bostonske novine, kada su, izvještavajući o vjerskom sastanku, rekli: „Vlč. Dr. — — — uputio je najljepšu i najrječitiju molitvu ikad ponuđenu bostonskoj publici!” Ima ih previše koji se po ovom pitanju molitve mole publici umjesto Bogu. Sveto pismo ne samo da potiče javne i čujne molitve među Gospodinovim narodom, nego ističe, također, da onaj koji moli treba imati na umu svoju publiku u vezi sa svojom službom i obaviti službu tako da onaj tko čuje može reći „Amen”, bilo zvučno ili u svom srcu. (1 Kor. 14: 13-17)

Bila je to mudrost odozgo, sveti Duh, koja je vodila Apostola Pavla kad je odlazio u novi grad sa Evandeljem, da potraži one okupljene na mjestu „gdje se obično održavala molitva.” (Djela apostolska 16:13) I činjenica je, još uvijek, da i znanja i ljubavi Božije ima napretek među onima iz njegovog naroda koji se mole jedni za druge, da njihova radost bude puna. Međutim koliko god mnogo sastanaka Gospodinov narod mogao imati za proučavanje njegove Riječi i za izgradnju jedni drugih u presvetoj vjeri, mi zagovaramo da se nijedna služba ne može smatrati pravilno započetom osim ako Gospodinov blagoslov na studij najprije nije bio prizvan; i da se nijedan sastanak ne može smatrati pravilno zaključenim sve dok se Gospodinu ne zahvali na prednosti i blagoslovima koje su uživali i na njegovom blagoslovu – da Riječ njegove milosti može zaista biti hrana za srca onih koji su slušali s iskrenom željom da upoznaju i vrše njegovu volju.

Vjera Plod Duha i Dio Sadašnjeg Nasljeđa Novog Stvorenja

Vjera mora biti naša prije nego što postanemo djeca Božja uopće – da, prije našeg opravdanja – jer smo „opravdani vjerom” prije nego što primimo mir s Bogom i oprost grijeha. Ova vjera koju smo imali prije nego što smo primili sveti Duh, dakle, ne može biti vjera koja je plod Duh – dar Duha. Vjera je

djelovanje, upotreba, naših umova u pogledu Boga i njegovih obećanja. Oni koji ne mogu vjerovati u Boga, bilo zbog neznanja ili zbog palog stanja uma, nalaze se u stanju u kojem im je nemoguće biti blagoslovljenima pod pripremama ovog Evanđeoskog doba; ali ne u stanju koje bi im zabranilo udio u blagoslovima doba koje dolazi – Milenijskog doba. Poziv ovog Evanđeoskog doba je onima koji mogu i koji će hodati po vjeri, a ne po gledanju – i tko ne može ili neće tako hodati, ne može sada hodati s Bogom. „Bez vjere je nemoguće ugoditi Bogu.” Tko nema takvu vjeru za započeti, ne može napraviti početak u sadašnje vrijeme; pa čak i ako ima vjere za početak, ako ona ne bude rasla i razvijala se, nedostajat će mu snaga za biti pobjednikom; jer „Ovo je pobjeda koja pobjeđuje svijet, naša vjera.” (1. Ivan 5:4)

Trebali bismo prepoznati veliku razliku između vjere i lakovjernosti. Milijuni ljudi su lakovjerni i praznovjerni, i vjeruju u tisuću i jednu nerazumnu stvar za koje nemaju odgovarajuće dokaze. Niti se te praznovjerne ljude, koji vjeruju u ono u što ne bi trebali vjerovati, može naći samo u poganskim zemljama. Milijuni njih nose ime Kršćanin, s određenim denominacijskim dodatkom. Treba osuđivati praznovjerje i lakovjernost, ukoriti, izbjegavati, pobjediti. Istinsku vjeru treba poticati, izgrađivati, jačati, prouzročiti da raste. Vjera Božja je vjera, pouzdanje, povjerenje, koje se izgrađuje na božanskim obećanjima, a ne na ljudskim tradicijama, filozofijama ili maštanjima.

Ako vjerujemo da je Bog ono što njegovo ime podrazumijeva, Samopostojeći, svemoćni, svemudri, u potpunosti pravedan i sveljubivi Stvoritelj, i ako vjerujemo da nagrađuje one koji ga marljivo traže, učinak će biti da ćemo ga tražiti – nastojati upoznati i razumjeti njegovu Riječ; i da ćemo upoznavši i razumjevši ju imati povjerenja u istu; i da ćemo, imajući povjerenje u istu, usmjeriti naš tijek života u skladu s time. Ovaj početak vjere, pod božanskom naklonošću, usmjeren je na Krista

kao novi i živi put ponovnog sjedinjenja s Bogom i povratka u njegovu naklonost. Kada se ova vjera hvata Isusa i pokazuje se u poslušnosti, ona se povećava, i Gospodnji blagoslov dolazi na nju još više, prosvjetljujući je glede uvjeta prihvaćanja i članstva u Novom Stvorenju. Sve veća vjera hvata se Božjih obećanja – postati Božjim nasljednicima i sunasljednicima s Isusom Kristom Gospodinom i Otkupiteljem. Rezultat je blagoslov Duha – začće, pomazanje, posvojenje kao sinova.

Daljnji je rezultat veće prosvjetljenje sa svjetlošću zlatnog svijećnjaka u Svetinji, omogućujući oku vjere vidjeti stvari koje se izvana ne vide – prepoznati posebnu službu Velikog svećenika u odnosu na svjetlost, u odnosu prema kruhovima predstavljanja, s obzirom na kadioni zlatni oltar i na prijestolje milosti s onu stranu zavjese. Kada živa, poslušna vjera postupno poprima ove razne značajke božanske naklonosti i blagoslova, kako su otkriveni u božanskoj Riječi, ona postaje sve jača i jača, i jasnija, i postaje osnovni dio novog uma. On vidi s ove točke gledišta stvari koje ranije nije mogao vidjeti, i glede kojih Apostol izjavljuje: „Što oko nije vidjelo, ni uho nije čulo, niti je ušlo u srce čovječje, to je Bog pripremio onima koji ga ljube.” (1. Kor. 2:9)

Kroz Riječ obećanja, ilustriranu Duhom, on vidi izvanredne velike i dragocjene stvari, nebeske stvari, slave koje će se postići u Prvom uskrsnuću – Kraljevstvo, koje će se tada uspostaviti – vladavini pravednosti koja donosi blagoslov svim obiteljima na zemlji – potčinjavanje grijehu i uništavanje svakog pojedinca i stvari koja neće surađivati na slavu Božju i u skladu s božanskim zakonom ljubavi. Novo Stvorenje vidi sve to okom vjere, okom razumijevanja; a Apostol nas uvjerava da oko može gledati mnoge od tih stvari koje nisu jasne i očite tjelesnom čovjeku – jer „nama je to Bog otkrio po svome Duhu: jer Duh sve istražuje, pa i dubine Božje.” (1. Kor. 2:9,10)

Ta Duhom začeta vjera u stvari koje se još nisu vidjele jest dio sadašnjeg nasljedstva Novog Stvorenja, i jest usko povezana sa svakom njegovom nadom i svakom radošću – dajući jedini mogući predokus „slave koja treba uslijediti.” Zaista, kao što Apostol objašnjava, to je temelj na kojem su izgrađene sve naše radosti i nade. „A vjera je suština onoga čemu se nadamo, dokaz stvarnosti kojih ne vidimo.” S njome stvari koje se još ne vide postaju toliko opipljive za naše umove kao stvari koje se vide; da, kaže Apostol, s ovog stajališta učimo procijenjivati da stvari koje mi vidimo svojim prirodnim očima su privremene, dok stvari koje mi ne vidimo našim prirodnim očima, nego ih gledamo očima naše vjere jesu one stvarne, opipljive, vječne.

Koliko je vjera potrebna za postizanje i zadržavanje našeg sadašnjeg nasljeđa, predokusa dolazećih blagoslova, jasno je pokazao apostol Jakov, koji je nakon što je rekao: „Ako nekome od vas nedostaje mudrosti, neka traži od Boga koji daje svima velikodušno i bez prekoravanja, i dat će mu se „- dodaje: „Ali neka moli u vjeri, ne kolebajući se ništa. Jer onaj koji se koleba nalik je morskome valu koji vjetar tjera i baca amo tamo. Jer takav čovjek neka ne misli da će nešto primiti od Gospodina. Neodlučan čovjek je nepostojan na svim svojim putevima.” (Jakov 1:5-8) Apostol tako pokazuje kako nemoguće bi bilo da itko postane pobjednik a da ne postane jak u vjeri. Stoga, Sveto pismo svugdje potiče na rast u vjeri i sav Gospodinov narod se treba moliti kao i apostoli: „Gospodine, povećaj našu vjeru „; i moleći se tako trebaju koristiti pripreme koje je Bog načinio za ispunjenje ove molitve. Ako su njihove molitve iskrene oni će se ozbiljno služiti tim sredstvima – oni će tražiti Gospodina u molitvi, nastojati upoznati njegovu Riječ, tražiti pokoravati mu se, tražiti i uživati u njegovoj službi, nastojeći se obući u sve milosti Duha; i budući je to njihov stav imat će snažnu vjeru, potpunu sigurnost vjere, i

„neće nikada pasti. Jer tako će im se obilno opremiti ulazak u vječno kraljevstvo Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista.” (2. Pet. 1:10,11)

Životna pjesma Novog Stvorenja

Moj život teče u beskrajnoj pjesmi;
 Iznad jadicovanja zemlje,
 Uхватim slatku, nedaleko himnu,
 To pozdravlja Novo Stvorenje.
 Kroz svu vrevu i svađu,
 Čujem kako zvoní glazba;
 Pronalazi odjek u mojoj duši –
 Kako mogu spriječiti da ne pjevam?

Pa makar moje radosti i utjeha umrli!
 Gospodin moj Spasitelj živi;
 Ma što ako se mrak skupio!
 Pjesme u noći on daje.
 Nijedna oluja ne može uzdrmati moj unutarnji spokoj,
 Dok se za to utočište držim;
 Budući da je Krist gospodar neba i zemlje,
 Kako mogu spriječiti da ne pjevam?

Podignem oči; oblak se prorijedi;
 Vidim plavo iznad njega;
 I iz dana u dan ovaj se put izgladuje,
 Od prvoga dana kad sam ga naučio voljeti.
 Kristov mir čini mi svježim srce,
 Izvor koji uvijek izvire;
 Sve stvari su moje otkako sam ja njegov –
 Kako mogu spriječiti da ne pjevam?